

interesser vil være udsat for Fare — saa kan Forligsinstitutionen henstille til Statsministeren at foranledige, at det foreliggende Stridsspørgsmaal gøres til Genstand for Voldgift; det vil sige, naar en saadan Henvendelse fremkommer fra Forligsinstitutionen, saa kan Statsministeren med Rigsdagens Samtykke beslutte, at Afgørelsen træffes ved Voldgift. Man tør nok sige, at det er Kineseri, saa det forslaar noget.

Hele Paragraffens Konkusion bliver altsaa denne, at en Statsminister her til Lands i et givet Tilfælde kan henvende sig til Folketinget med Forslag til Lov om tvungen Voldgift i en eventuel Arbejdskamp, der har en saa omfattende Karakter, at Samfundsinteresser er i Fare. Men det behøver man virkelig ikke at vedtage en Lov om, det giver sig selv. Det radikale Venstre kan maaske sige: Ja, men her har vi dog opført Paragraf paa Paragraf, hvorledes Voldgiften i givet Tilfælde skal finde Sted. Ja, men vil det ikke være saaledes, at naar en Statsminister kommer til Folketinget med et Lovforslag og beder om Tingets Billigelse til, at en saadan Strid afgøres ved Voldgift, saa kan ethvert af Folketingets Medlemmer stille Ændringsforslag til Lovforslagets enkelte Paragraffer, til Paragrafferne om Voldgiftsrettens Sammensætning o. s. v.? Jo, naturligvis; thi Statsministeren kan intet foretage sig uden at gaa til Rigsdagen, og følgelig kan Rigsdagen sige til Statsministeren, eventuelt: Vi vil gerne gaa med til Lovforslaget, men Sammensætningen af Voldgiftsdomstolen eller Paragraf det og det kræver vi ændret.

Altsaa, dette Forslag er fuldkommen overflødig. Og naar jeg ser paa Lovforslaget, og naar vi samtidig tænker paa alle de Taler, det radikale Venstres Folk har holdt i de senere Aar om deres Krav om Arbejdernes Andel i Bedrifternes Ledelse og om en Nyordning i Forholdet mellem Arbejder og Arbejdsgiver, om tvungen Voldgift, som skulde frelse Samfundet fra Arbejdskampe o. s. v., og man ser Lovforslaget her, maa man næsten komme til at tænke paa hin Præst, der, efter at han havde talt til Menigheden, saa dens Medlemmer var ved at opløse sig i Taarer, sluttede med at sige: „Græder ikke, Børnlille, det turde være Løgn det hele!“

Der er altsaa heller ikke noget i de Taler, det radikale Partis Repræsentanter her holder, thi de foreslaar ingen som helst Udgang af disse Forhold, de fremlægger et Lovforslag, som er saa overordentlig overflødig. Derfor kan jeg ikke sige, at vi fra vor Side har nogen større Interesse i at deltage i en Forhandling om de Ting, og prin-

cipielt maa vi vende os mod Tanken om, at man kan indføre en Voldgiftsdomstol, som i givet Tilfælde kan tvinge Arbejderne til at arbejde efter en eller anden bestemt angivet Løn. Men, som sagt, da Lovforslaget ikke er et Lovforslag af noget som helst reelt Indhold, da der efter det ikke kan ske andet end, hvad der alligevel kan ske, vil vi med Sindsro se paa de Forhandlinger, der kommer.

Bouet: Da Lovforslaget om Mægling i Arbejdsstridigheder var til Behandling i dette høje Ting, udtalte jeg mig ret udførligt om det Spørgsmaal, som har været behandlet her i Dag, og da det samme Forslag har været fremme indenfor Arbejdskommissionen, som nu foreligger til Behandling her, kan jeg henholde mig til de Udtalelser, jeg fremsatte ved den Lejlighed, og skal derfor kun ganske kort motivere vort Partis Stilling til Spørgsmaalet.

Jeg vil ikke nægte, at der kan komme til at foreligge en saadan Situation, en Storkonflikt af et saadant Omfang og en saadan Karakter, at det bliver nødvendigt for Samfundet at bruge de Midler, det har til Raadighed, for at bringe denne Konflikt til Ophør. Men det kan, saaledes som det ærede Medlem Hr. Lundberg nylig har udtalt, ogsaa gøres, uden at dette Lovforslag vedtages, idet naturligvis enhver Statsminister har Lov til paa ethvert Tidspunkt at fremsætte Forslag til en saadan Lov for Rigsdagen. Man kan altsaa sige, at dette Lovforslag er ganske overflødig, og at den timelange Diskussion, der har været ført her i Dag, er ganske spildt, spildt for Tingets Medlemmer, og at den kun kan medføre Udgifter til Trykning af de Visdomsord, der er faldet.

Men vi er i øvrigt, selv om vi altsaa indrømmer, at der kan komme en Situation, hvor det kan blive nødvendigt at fremsætte et saadant Lovforslag, Modstandere af, at der vedtages Love, som giver en saadan Ordning en permanent Karakter. Vi er ogsaa ude for dette, som der ogsaa blev sagt forleden, da vi drøftede Spørgsmaalet om en tvungen Udbyttedeling, at det farlige ved et saadant Lovforslag ikke er dets øjeblikkelige Karakter, men det, at man vedtager Love, som man kan bygge videre paa, og som kan udvikle sig og faa Dimensioner, man ikke havde tænkt sig ved Vedtagelsen. Af denne Grund bl. a. er vi mod dette Lovforslags Vedtagelse, og ogsaa fordi de Erfaringer, man har gjort i Udlandet om dette Spørgsmaal,